ततो निवेशं तस्याञ्च कृतवन्तो वयं नृप । तथैव दुर्गसंस्कारं देवैरपि दुरासदं । ११५
स्त्रियोऽपि यस्यां युध्येयुः किमु वृष्णिमहारथाः । तस्यां वयममित्रघ्न निवसामोऽकुतोभयाः ।
आलोच्य गिरिमुख्यं तं मागधं तीर्णमेव च । माधवाः कुरुशार्दूल परां मुदमवाप्नुवन् ।
एवं वयं जरासन्धादभितः कृतकिल्बिषाः । सामर्थ्यवन्तः सम्बन्धाद्गोमन्तं समुपाश्रिताः ।
त्रियोजनायतं सप्तत्रिस्कन्धं योजनादधि । योजनान्ते शतद्वारं वीरविक्रमतोरणं ।
अष्टादशावरैर्नद्धं चत्रियैर्युद्धदुर्मदैः । अष्टादशसहस्राणि भ्रातॄणां सन्ति नः कुले । १२०
आहुकस्य शतं पुत्त्रा एकैकस्त्रिदशावरः । चारुदेष्णः सह भ्रात्रा चक्रदेवोऽथ सात्यकिः ।
अहञ्च रौहिणेयश्च साम्बः शौरिसमो युधि । एवमेते रथाः सप्त राजन्नन्यान्निबोध मे ।
कृतवर्म्मा ह्यनाधृष्टिः समीकः समितिञ्जयः । कङ्कः शङ्कुश्च कुन्तिश्च सप्तैते वै महारथाः ।
पुत्त्रौ चान्धकभोजस्य वृद्धौ राजा च ते दश । वज्रसंहनना वीरा वीर्य्यवन्तो महारथाः ।
स्मरन्तो मध्यमं देशं वृष्णिमध्ये व्यवस्थिताः । स त्वं सम्राड्गुणैर्युक्तः सदा भरतसत्तम । १२५
चत्रे सम्राजमात्मानं कर्तुमर्हसि भारत । नतु शक्यं जरासन्धे जीवमाने महाबले ।
राजसूयं त्वयाऽवाप्तुमेषा राजन्मतिर्म्मम । तेन रुद्धा हि राजानः सर्व्वे जित्वा गिरिव्रजे ।
कन्दरे पर्व्वतेन्द्रस्य सिंहेनेव महाद्विपाः । स हि राजा जरासन्धो यियक्षुर्व्वसुधाधिपैः ।
महादेवं महात्मानमुमापतिमरिन्दम । आराध्य तपसोग्रेण निर्जितास्तेन पार्थिवाः ।
प्रतिज्ञायाश्च पारं स गतः पार्थिवसत्तमः । स हि निर्जित्य निर्जित्य पार्थिवान्पृतनागतान् । १३०
पुरमानीय बद्ध्वा च चकार पुरुषव्रजं । वयञ्चैव महाराज जरासन्धभयात्तदा ।
मथुरां सम्परित्यज्य गता द्वारवतीं पुरीं । यदि त्वेतन्महाराज यज्ञं प्राप्तुमभीप्ससि ।
यतस्व तेषां मोक्षाय जरासन्धवधाय च । समारम्भो न शक्योऽयमन्यथा कुरुनन्दन ।
राजसूयस्य कार्य्येन कर्तुं मतिमताम्बर । इत्येषा मे मतीराजन्यथा वा मन्यसेऽनघ । एवं गते समाचक्ष्व स्वयं निश्चित्य हेतुभिः ।

इति श्रीमहाभरते सभापर्व्वणि राजसूयारम्भपर्व्वणि कृष्णवाक्ये त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ उक्तं त्वया बुद्धिमता यन्नान्यो वक्तुमर्हति । संशयानां हि निर्म्मोक्ता त्वं नान्यो विद्यते भुवि । १३५
गृहे गृहे हि राजानः स्वस्य स्वस्य प्रियङ्कराः । न च साम्राज्यमाप्नोति सम्राट्शब्दो हि कृच्छ्रभाक् ।
कथं परानुभावज्ञः त्वं प्रशंसितुमर्हति । परेण समवेतस्तु यः प्रशस्यः स पूज्यते ।
विशाला बहुला भूमिर्व्वहुरत्नसमाचिता । दूरं गत्वा विजानाति श्रेयो वृष्णिकुलोद्वह ।
शममेव परं मन्ये शमात् क्षेमं भवेन्मम । आरम्भे पारमेष्यन्तु न प्राप्यमिति मे मतिः ।
एवमेते हि जानन्ति कुले जाता मनस्विनः । कश्चित्कदाचिदेतेषां भवेच्छ्रेष्ठो जनार्दन । १४०
वयञ्चैव महाभाग जरासन्धभयात्तदा । शङ्किताः स्म महाभाग दौरात्म्यात्तस्य चानघ ।
अहं हि तव दुर्धर्षं भुजवीर्य्याश्रयः प्रभो । नात्मानं बलिनं मन्ये त्वयि तस्माद्विशङ्किते ।